

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marty Havlové a soudců
Mgr. Jiřího Levého a JUDr. Hany Zemanové ve věci

žalobce: M■■■■ K■■■■, narozený dne ■■■■■
bytem ■■■■■
zastoupený advokátkou Mgr. Zuzanou Kapplerovou
sídlem Prešovská 170/5, 301 00 Plzeň

proti
žalované: I■■■■ K■■■■, narozená dne ■■■■■
bytem ■■■■■
zastoupená advokátkou JUDr. Lenkou Faltýnovou
sídlem nám. Míru 143, 344 01 Domažlice

o zrušení výživného pro zletilé dítě

o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Domažlicích ze dne 10. 10. 2018, č. j.
5 C 142/2018-51

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.
- II. Žalobce je povinen nahradit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 3 388 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalované.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozhodnutím soud prvního stupně zamítl žalobu o zrušení vyživovací povinnosti žalobce k žalované stanovené rozsudkem Okresního soudu v Domažlicích ze dne 11. 10. 2012,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jaroslava Anetová.

č. j. 13 Nc 470/2012-19 (výrok I). Žalované nepřiznal náhradu nákladů řízení (výrok II).

2. Rozsudkem Okresního soudu v Domažlicích ze dne 11. 10. 2012, č. j. 13 Nc 470/2012-19, upravil soud poměry žalované v souvislosti s rozvodem manželství jejích rodičů tak, že žalovanou svěřil do péče matky a žalobci stanovil na žalovanou (v té době nezletilou) výživné 3 000 Kč měsíčně. Výživné bylo žalobci stanoveno s účinností od 1. 9. 2012, kdy žalovaná nastoupila na Střední odbornou školu v Horšovském Týně. Studium na této střední škole ukončila žalovaná maturitní zkouškou v září 2016. V červenci 2016 žalovaná informovala žalobce, že po skončení studia na Střední odborné škole v Horšovském Týně má v úmyslu pokračovat studiem tříletého učebního oboru aranžér na Střední škole v Horažďovicích. Jednalo se o učební obor bez maturity. Žalovaný namítal, že by nic neměl proti tomu, pokračovala-li by žalovaná studiem na vysoké škole, avšak s tím, aby po maturitě studovala učební obor, nesouhlasil. Na Střední odborné škole v Horšovském Týně studovala žalovaná obor ekonomika a podnikání, podle žalovaného na studium tohoto oboru učební obor aranžér nenavazuje, dosažené středoškolské vzdělání žalované neprohlubuje, nejedná se ani o nástavbové studium, žalovaná chce dle jeho názoru předmětný učební obor studovat jen z důvodu zájmu, z toho důvodu však po žalobci nelze spravedlivě požadovat, aby jí během studia hradil výživné. Žalované vytýkal, že s ním odpovídajícím způsobem nekomunikuje, že mu nedala vědět, jak a kdy odmaturovala, ani mu nedoložila doklad o přijetí na učiliště v Horažďovicích. Zejména jí vyčítal, že na něho podala exekuci pro dlužné výživné. Žalovaná zdůvodnila, že se pro studium učebního oboru aranžér na Střední škole v Horažďovicích rozhodla poté, co při zajišťování praxe v rámci studia na Střední odborné škole v Horšovském Týně poznala, jak je složité se s obecným oborem ekonomika a podnikání uplatnit na trhu práce. Poukázala na to, že vždy inklinovala ke studiu výtvarného oboru a je výtvarně talentovaná. Má za to, že absolvováním zvoleného učebního oboru se rozšiřuje možnost jejího uplatnění na trhu práce.
3. Soud prvního stupně po zvážení všech rozhodných skutečností dospěl k závěru, že studiem učebního oboru aranžerství na Střední škole v Horažďovicích získává žalovaná schopnosti a vědomosti, které jsou užitečné na trhu práce, její studium na této škole posoudil jako účelné s tím, že žalovaná touto cestou docílí specializace vedle obecného vzdělání, kterého se jí dostalo na Střední odborné škole v Horšovském Týně. Poukázal na to, že se žalovaná snaží přivydělávat si na své nutné výdaje brigádní činnostmi v prodejně Penny Market v Domažlicích, ale tento příjem ke krytí všech jejích odůvodněných potřeb nepostačuje. Z důvodu pokračujícího studia na Střední škole v Horažďovicích není schopna se sama živit, a proto soud prvního stupně žalobu, již se žalobce domáhal zrušení své vyživovací povinnosti k žalované, zamítnul. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky pak rozhodl podle ustanovení § 150 o. s. ř., kdy žalované, přestože měla ve sporu z procesního hlediska úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení nepřiznal, a to s odůvodněním, že žalobce neinformovala o tom, že nesložila maturitu v řádném termínu, že ji bude dokončovat po prázdninách, a jen stroze mu oznámila, že bude studovat další školu, aniž ho informovala o tom, o jakou školu se jedná a z jakých důvodů ji hodlá navštěvovat. Dále pak soud prvního stupně hodnotil jako okolnost hodnou zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 150 o. s. ř. také skutečnost, že žalobkyně podala proti žalovanému návrh na zahájení exekuce pro dlužné výživné.
4. Rozsudek soudu prvního stupně napadl žalobce včasným odvoláním. Namítal, že žalovanou zvolené studium učebního oboru aranžerství směřuje ke kvalifikaci nižšího stupně než je to, jehož již žalovaná dosáhla na Střední odborné škole v Horšovském Týně, tudíž nemůže být pokládáno za soustavnou přípravu na její budoucí povolání. Podle něho toto vzdělání na předchozí nenavazuje, jedná se o zcela jiný obor. Má za to, že judikatura vyšších soudů v obdobných případech pokládá podmínky pro zrušení vyživovací povinnosti za splněné, a proto se dovolával aplikace ustanovení § 13 o. z. a navrhoval, aby daný případ byl ve shodě s odkazovanou judikaturou posouzen. Vytýkal soudu prvního stupně, že žalované uvěřil, že po absolvování učebního oboru bude zvýhodněna na trhu práce, přestože toto své tvrzení nedoložila a neprokázala. Navrhoval změnu napadeného rozhodnutí, trval na tom, aby byla jeho vyživovací

povinnost k žalované s účinností od 30. 9. 2016, kdy ukončila studium na Střední odborné škole v Horšovském Týně, zrušena.

5. Odvolací soud po zjištění, že odvolání bylo podáno včas a osobou oprávněnou, přezkoumal napadené rozhodnutí soudu prvního stupně včetně předcházejícího řízení (ustanovení § 212, § 212a o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.
6. Rodiče jsou odpovědní za všestranný rozvoj svých dětí, a z toho také plyne, že jsou povinni dbát o to, aby dítě našlo zdroj své obživy právě v takovém oboru, pro který má schopnosti a nadání a v němž se může náležitě uplatnit. To platí zejména s poukazem na zvyšující se požadavky odbornosti a kvalifikace na trhu práce. Lze konstatovat, že volba středoškolského oboru studia obecně probíhá v době, kdy se zájmy řady žáků (nikoliv jen žalované) teprve formují a samotné studium může tento zájem posílit nebo naopak podpořit rozhodnutí odejít do jiného oboru. V daném případě jde o to, že žalovaná získala na střední škole obecné vzdělání v oboru ekonomika a podnikání, složila maturitní zkoušku, a poté se rozhodla doplnit si vzdělání ve výtvarně orientovaném oboru (aranžér), pro který má podle skutkových zjištění soudu prvního stupně schopnosti a nadání, a při jehož studiu dosahuje výborných studijních výsledků i kladného hodnocení z praxe. V neposlední řadě má žalovaná v tomto oboru již nabídku zaměstnání od konkrétní společnosti ve Spolkové republice Německo. Za dané situace je odvolací soud stejně jako soud prvního stupně toho názoru, že je namístě zájem žalované na zvýšení kvalifikace preferovat i přesto, že jím žalovaná nezíská vzdělání vyššího stupně ani další maturitu. Absolventi učebního oboru aranžér zvoleného žalovanou nacházejí obecně uplatnění nejen při výkonu povolání aranžér, ale především v reklamních firmách a agenturách při propagačních realizacích apod. Není pochyb, že při této činnosti žalovaná uplatní i vzdělání v oboru obchodního zaměření orientovaného na podnikání, které získala předchozím studiem na střední škole. Toto vzdělání představuje určité východisko pro mnohem kvalifikovanější využití dotčeného učebního oboru žalovanou v budoucnu, otevírá jí po získání potřebných zkušeností např. možnost samostatně v oboru podnikat, a proto evidentně zvyšuje možnosti žalované realizovat se na trhu práce. Vyživovací povinnost žalovaného k žalobkyni trvá podle ustanovení § 911 o. z. do doby, než bude žalovaná schopna se sama živit. Přestože bylo prokázáno, že si žalovaná při studiu Střední školy v Horažďovicích ve volném čase přivydělává na základě dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr v prodejně Penny Market v Domažlicích, je zřejmé, že její příjem z této brigádní činnosti zjištěný soudem prvního stupně v částkách v rozmezí 3 878 Kč až 4 669 Kč měsíčně, nemůže vzhledem k jejímu věku a nákladům na studium (zejména na dojíždění do Horažďovic i za praxí) pokrýt všechny její odůvodněné potřeby. Z uvedených důvodů pokládá odvolací soud rozhodnutí soudu prvního stupně, jímž návrh žalobce na zrušení vyživovací povinnosti k žalované zamítl, za věcně správné a zákonné, a proto ho podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrdil, včetně závislého výroku o nákladech řízení před soudem prvního stupně, kterým soud žalobci povinnost k úhradě nákladů v řízení úspěšné žalované s odkazem na ust. § 150 o.s.ř. nestanovil a žalovaná odvolání do výroku o nákladech řízení sama nepodávala.
7. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl soud podle ustanovení §224 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř. Důvody hodné zvláštního zřetele, pro které soud prvního stupně žalované nepřiznal náhradu nákladů řízení podle ustanovení § 150 o. s. ř., odvolací soud pro rozhodování o nákladech odvolacího řízení neshledal. Podle zjištění soudu prvního stupně byly vztahy účastníků dlouhodobě hluboce narušeny. Odvolací soud je toho názoru, že daný stav nelze klást za vinu jen žalované. Absence komunikace žalované s žalobcem měla své kořeny v dlouhodobém nezájmu žalobce nejen o její studijní výsledky, ale o její osobní život vůbec. Vzhledem k uvedenému nepokládá odvolací soud za spravedlivé upírat žalované právo na náhradu účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení, v němž byla žalovaná procesně úspěšná. Žalované vznikl v odvolacím řízení nárok na náhradu nákladů právního zastoupení za jeden úkon právní služby (účast na jednání před odvolacím soudem dne 15. 1. 2019). Právní zástupkyně žalované vyšla při stanovení sazby mimosmluvní odměny za daný úkon právní služby z puncta stanoveného součtem dlužného výživného za dobu od září 2016 do června 2019. Předmětem

řízení o zrušení vyživovací povinnosti je však určení, zda tu je právní vztah nebo právo (NS ČR ze dne 16. 6. 2016, č. j. 21 Cdo 3890/2015), a proto je třeba sazbu mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby stanovit z tarifní hodnoty odpovídající ustanovení § 9 odst. 3 písm. a) ve spojení s ustanovením § 7 advok. tarifu (AT), tedy v částce 2 500 Kč. Dále pak žalované přísluší paušální náhrada hotových výdajů právní zástupkyně dle ustanovení §13 odst. 3 AT v částce 300 Kč a DPH 21 %, tzn. celkem náhrada nákladů odvolacího řízení v částce 3 388 Kč. V této výši soud žalobci uložil náhradu nákladů odvolacího řízení žalované uhradit v zákonné tří denní lhůtě (§ 160 odst. 1 o.s.ř.) a k rukám zástupkyně žalované (§ 149 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Plzeň 15. ledna 2019

JUDr. Marta Havlová v. r.
předsedkyně senátu